

ΜΙΧΑΗΛΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

«Αστείο» η απειλή του δικαιώματος του συνδικαλιζέσθαι

Εντύπωση από
Νίκη Κουλέρη

Η ΟΕΒ παρενέβη έντονα στον δημόσιο διάλογο για την κρίση της Παιδείας, αλλά μονόπλευρα: Στόχευσε μόνο τις εκπαιδευτικές οργανώσεις. Δεν συμφωνείτε ότι η κυβέρνηση παραβίασε θεσμοθετημένες διαδικασίες και απείλησε ευθέως το δικαίωμα του συνδικαλιζέσθαι γι' αυτό και δεν είχατε ούτε μια λέξη να την επικρίνετε;

Όποιος παρακολούθησε τις παρεμβάσεις της ΟΕΒ στη διάρκεια της κρίσης, διαπίστωσε ότι στόχο είχαμε να συμβάλουμε στην εκτόνωση και στη συνολολογική αμοιβαία αποδεκτή μεταβατική διευθέτηση. Με την τέρσητα εμπειρία της ΟΕΒ στη διαχείριση εργατικών διαφορών, ξέραμε ότι όπως εξελίχθηκε ο διάλογος και με δεδομένα τα ασφρακτικά χρονοδιαγράμματα ενόψει έναρξης της σχολικής χρονιάς, δεν υπήρχε ούτε ο χρόνος ούτε το κλίμα για συζήτηση και ρύθμιση των ουσιαστικών ζητημάτων εξορθολογισμού και μεταρρύθμισης της Παιδείας εντός του καλοκαιριού. Για τούτο υποστήριξα μια προσωρινή ρύθμιση με διαφορά της αξιοπρέπειας και των δύο πλευρών και ταυτόχρονη έναρξη εντατικών διαβουλεύσεων για τα μεγάλα και ουσιώδη ζητήματα. Διατηρήσαμε λόγο νηφάλιο και απόλυτου σεβασμού απέναντι στους εκπαιδευτικούς και στο έργο τους. Ακόμα και όταν στελέχη των ηγεσών των οργανώσεων τους προπαίδιζαν την ΟΕΒ, πολιτειακούς αξιωματούχους και οποιονδήποτε διαφωνούσε με τις θέσεις τους, εμείς δεν αρθρώσαμε ούτε μια λέξη απαξίωσης του εκπαιδευτικού κόσμου.

Τα διαδικαστικά λάθη του Ιουλίου, η κυβέρνηση τα αναγνώρισε έμπρακτα διαφοροποιώντας κυρίαρχες αποφάσεις της τουλάχιστον τρεις φορές, προκειμένου να ικανοποιήσει τους συνδικαλιστές της εκπαίδευσης. Το να ανάγει κανείς αυτά τα λάθη σε «ευθεία απειλή του δικαιώματος του συνδικαλιζέσθαι» δεν είναι μόνο το άκρον άωτον της υπερβολής, είναι και αστείο. Ειδικά όταν η κατηγορία αυτή εκτοξεύεται εναντίον ενός εργοδότη ο οποίος διαρκώς, μέσα από μια κακώς νοούμενη εφαρμογή των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων, έχει δημιουργήσει στρεβλώσεις και απεργιακές υπερβολές υπέρ των εργαζομένων του και σε βάρος του φορολογούμενου πολίτη και των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα.

Και σεις και ο ΔΗΣΥ προβάλατε την εμπλοκή του Προέδρου προσωπικά στη διαμάχη με τις εκπαιδευτικές οργανώσεις ως ένδειξη σεβασμού στην αξιοπρέπεια των εκπαιδευτικών. Αντίθετα, για την πλειοψηφία των κομμάτων, των συντεχνιών και της κοινωνίας που στήριξε τους εκπαιδευτικούς και τις κινητοποιήσεις τους είναι πρωτόγνωρο για τα εργασιακά θέματα, η κυβέρνηση και ο Πρόεδρος να υποκαθιστούν τη ΜΕΠΕΥ.

Επιτρέψτε μου να διαφωνήσω με τις διαπιστώσεις σας και να πω ότι θα δυσκολευτείτε να βρείτε άνθρωπο σε ολόκληρη την Κύπρο (εκτός από καμιά 20αριά «παραιοκούντες») που να ζέρει τι σημαίνει ΜΕΠΕΥ, πόσο μάλλον να γνωρίζει και την αποστολή της. Ακόμα επιτρέψτε μου να πω ότι όταν ο διάλογος μεταφέρεται από τελενοκρατικό επίπεδο σε επίπεδο αρχηγού κράτους και κυβερνήσεως, αυτό ακριβώς δείχνει το σεβασμό στους εργαζομένους του κλάδου, την αναγνώριση της σπουδαιότητας του λειτουργημάτων τους και κυρίως τη δέσμευση της Πολιτείας να λύσει το πρόβλημα. Να σας θυμίζω δε, ότι η προηγούμενη φορά που Πρόεδρος παρενέβη προσωπικά σε εργατική διαφορά, ήταν ο αείμνηστος Γλαύκος Κληρίδης τον Ιανουάριο του 1997, όταν απειλήθηκε ολομέτωπη σύγκρουση σε όλη την οικονομία με αφορμή την απαίτηση της ΟΕΒ για μεταρρύ-

Για την ΟΕΒ η κατάργηση των θεσμοθετημένων διαδικασιών για τη συζήτηση εργασιακών ζητημάτων και διαφορών μεταξύ κυβέρνησης και εκπαιδευτικών ήταν «διαδικαστικά λάθη». «Το να ανάγει κανείς αυτά τα λάθη σε «ευθεία απειλή του δικαιώματος του συνδικαλιζέσθαι» δεν είναι μόνο το άκρον άωτον της υπερβολής, είναι και αστείο», υποστηρίζει ο γενικός διευθυντής της ΟΕΒ, Μιχάλης Αντωνίου. Εκτός από «καμιά 20αριά παραιοκούντες» ουδείς γνωρίζει τι σημαίνει ΜΕΠΕΥ, λέει. Η ΟΕΒ δεν υποθετεί τον όρο «λίπος», αλλά χαρακτηρίζει «υπέρατο όλων των κακών, την πλήρη και απόλυτη μονιμότητα» στο Δημόσιο και ζητά «εξορθολογισμό, σύνδεση των απολαβών με τα αποτελέσματα, σταδιακή σύγκλιση με τα συστήματα αξιολόγησης και αμοιβών των συγκρίσιμων εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα». Ο κ. Αντωνίου λέει χαρακτηριστικά ότι «οι αντοχές του συστήματος που φτιάξαμε το 1960 έχουν τελειώσει, ήδη ζει με χρόνο δανεικό»...

«Τα διαδικαστικά λάθη του Ιουλίου η κυβέρνηση τα αναγνώρισε έμπρακτα διαφοροποιώντας κυρίαρχες αποφάσεις της, τουλάχιστον τρεις φορές, προκειμένου να ικανοποιήσει τους συνδικαλιστές της εκπαίδευσης. Το να ανάγει κανείς αυτά τα λάθη σε «ευθεία απειλή του δικαιώματος του συνδικαλιζέσθαι» δεν είναι μόνο το άκρον άωτον της υπερβολής, είναι και αστείο»

μιας της ΑΤΑ. Ένας Πρόεδρος παρεμβαίνει με μέση συχνότητα μια φορά στα 20 χρόνια και όταν το πράττει δεν μείνουν την αξία των εμπλεκόμενων, την πολλαπλασιάζει.

Κατηγορείτε συνήθως τους εκπαιδευτικούς και άλλες κατηγορίες δημοσίων υπαλλήλων για «λίπος». Δεν σας ακούσαμε να διαμαρτυρήσετε για το «λίπος» των συμβούλων που φορτώνει το Προεδρικό με το βόλεμα ημετέρων εν είδει συμβούλων και χωρίς να προκηρυχθούν οι θέσεις. Δεν σας ακούσαμε να παρεμβαίνετε για το ότι κόπηκε το «λίπος» και φάνηκε το κόκαλο στον τομέα της δημόσιας υγείας με αποτέλεσμα να καταρρέουν τα δημόσια νοσοκομεία και να υποβαθμίζονται

οι Υπηρεσίες Υγείας. Ούτε για το λίπος διευθυντικών στελεχών τραπεζών... ή δικαστών... Ούτε για το ότι στον ιδιωτικό τομέα οι εργαζόμενοι δείχνουν σημάδια υποσιτισμού... Έχετε κάτι να συστήσετε προς την κυβέρνηση γι' αυτούς τους τομείς;

Ξέβηλα τις τοποθετήσεις σας, διότι αυτό δεν είναι ερώτηση -τοποθέτηση είναι- όμως διαφώνω σε όλες τις πιεστικές της. Εν πρώτοις, ουδέποτε η ΟΕΒ χρησιμοποίησε στις παρεμβάσεις της εκφράσεις (λίπος) που απάνουν της αιγλής της Οργάνωσης. Μιλώσαμε για στρεβλώσεις, για προκλητικά προνόμια, για ρυθμίσεις και πρακτικές αναχρονιστικές που οδηγούν σε σπατάλη πολύτιμων πόρων από το υστέρημα του φορολογούμενου. Μιλώσαμε για το υπέρτατο όλων των κακών, την πλήρη και απόλυτη μονιμότητα και ζητήσαμε εξορθολογισμό, σύνδεση των απολαβών με τα αποτελέσματα, σταδιακή σύγκλιση με τα συστήματα αξιολόγησης και αμοιβών των συγκρίσιμων εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα. Για τις υπόλοιπες πιεστικές της ερωτήσεις, τούτο μπορώ να πω: Οι αντοχές του συστήματος που φτιάξαμε το 1960 έχουν τελειώσει, ήδη ζει με χρόνο δανεικό. Ο εκσυγχρονισμός, η μεταρρύθμιση, η μετάβαση στην ψηφιακή οικονομία και η προσαρμογή στα δεδομένα ενός κόσμου που έχει αλλάξει εκ βάθρων, δεν είναι επιλογή, είναι μονόδρομος. Είτε αλλάζουμε είτε καταρρέουμε. Μοναδικό σκόλο που θέλω να κάνω είναι

Η ΟΕΒ δεν ζητά ποινικοποίηση της απεργίας, ζητά ρύθμιση...

Σε κάθε περίπτωση υπάρχει η εντύπωση ότι όλες οι παρεμβάσεις σας στοχεύουν στο να πείσετε την κοινωνία για την ανάγκη ποινικοποίησης της απεργίας. Γιατί εμπνέετε αφού αυτό απορρίφθηκε και η επανόρθωση από την πλειοψηφία της κοινωνίας;

Η ΟΕΒ δεν ζητά ποινικοποίηση, ρύθμιση ζητά. Τον Μάρτιο του 2012 με πρόταση της τότε κυβέρνησης, η Βουλή οσέδων ομόφωνα

ψήφισε ρύθμιση των απεργιών στα αεροδρόμια και τον έλεγχο της εναέριας κυκλοφορίας, όταν οι ελεγκτές απεργούσαν και παρέλυναν τις αερομεταφορές επί μήνες. Αυτό μπορεί να επεκταθεί σε όλες τις ουσιαστικές υπηρεσίες. Και επειδή το 2012 ούτε κάποια συντεχνία ούτε άλλο οργανωμένο σύνολο διαμαρτυρήθηκε, δεν μπορώ να συμπεριχωτώ το συμπέρασμα ότι «η κοινωνία απέρριψε το αίτημα της ΟΕΒ για ρύθμιση των απεργιών».

«Θα δυσκολευτείτε να βρείτε άνθρωπο σε ολόκληρη την Κύπρο (εκτός από καμιά 20αριά «παραιοκούντες») που να ζέρει τι σημαίνει ΜΕΠΕΥ, πόσο μάλλον να γνωρίζει και την αποστολή της. Ακόμα, επιτρέψτε μου να πω ότι όταν ο διάλογος μεταφέρεται από τελενοκρατικό επίπεδο σε επίπεδο αρχηγού κράτους και κυβερνήσεως, αυτό ακριβώς δείχνει το σεβασμό στους εργαζομένους του κλάδου...»

στην αναφορά σας σε «λίπος δικαστών». Η ΟΕΒ αντίθετα με την άποψή σας θεωρεί ότι το σύστημα απονομής δικαιοσύνης είναι από τα πρώτα στα οποία πρέπει να εγκώψουμε για μεταρρύθμιση. Έχουμε δε ζητήσει τη σύσταση τριών ειδικών δικαστηρίων με στελέχωση από εξειδικευμένους δικαστικούς και υποστηρικτικό προσωπικό.

Γιατί όταν προκαλούν την ΟΕΒ να μιλήσει για τις ζημιές στην οικονομία από εγκληματικά λάθη των τραπεζιτών απαντά ότι είναι υπεκφυγή στο διάλογο για τη μεταρρύθμιση στην Παιδεία; Πότε έγινε δομημένος διάλογος για τα ουσιαστικά προβλήματα της Παιδείας; Και πότε η μεταρρύθμιση στην Παιδεία αφορά την ΟΕΒ περισσότερο από ό,τι τους εκπαιδευτικούς;

Όταν η απάντηση στην πρόσκληση να εκσυγχρονισθεί η Παιδεία είναι «πρώτα φέρτε πίσω τα διοικητήρια των τραπεζών και μετά ελάτε να μιλήσουμε», συγγνώμη αλλά αυτό είναι ο ορισμός της υπεκφυγής. Να συμφωνήσουμε ότι έγιναν φρικτά λάθη που οδήγησαν στην κατάρρευση της οικονομίας. Είναι αυτό λόγος για να μην κάνουμε καμιά μεταρρύθμιση; Να διεκρινίσουμε δε ότι ουδέποτε ισχυριστήκαμε ότι δεν έχουν λόγο για τη μεταρρύθμιση οι εκπαιδευτικοί, αλλά και οι συνδικαλιστικές τους οργανώσεις για τις εργασιακές πιεστικές. Δεν πρόκειται όμως να επιτρέψουμε σε κανέναν να αφήσει στην ΟΕΒ εκτός του διαλόγου για διαμόρφωση του οράματός για την Παιδεία μας. Είμαι βέβαιος ότι κάθε καλόπιστος μπορεί να κατανοήσει τη σημασία της Παιδείας για το επερχόμενο, για την παραγωγική οικονομική δραστηριότητα και συνεντός για το φρόνα των κυριαρχών επιχειρήσεων, την ΟΕΒ.

Οι απεργιακές κινητοποιήσεις έχουν όντως κόστος για την κοινωνία και την οικονομία. Δεν συμφωνείτε όμως ότι εξαντλήθηκαν καλή τη πίστει όλες οι προσπάθειες των εκπαιδευτικών οργανώσεων και η ευθύνη βαρύνει την κυβέρνηση που προκάλεσε και την κρίση με την απόφαση της 4ης Ιουλίου;

Στον διαπραγματευτικό πολιτισμό, όταν η μια πλευρά αλλάζει τρεις φορές τις θέσεις της για να επιτευχθεί συμφωνία και η άλλη πλευρά παραμένει αμετακίνητη, την ευθύνη για το ναυάγιο δεν την φέρει η πρώτη, την φέρει η δεύτερη. Όταν η μια πλευρά ακυρώνει οσέδων πλήρως τους αρχικούς στόχους της για χάρη της ειρήνης και η άλλη διά ανουάτου στελέχους της διακρίνεται ότι «θα τους γονατίσουμε», την ευθύνη της σύγκρουσης δεν την φέρει αυτός που απλώνει το χέρι, την φέρει αυτός που επιδιώκει την πλήρη εξευτελισμό του εταίρου του. Και αν κάποιοι των συνδικαλιστικών ηγεσών προηπολαβίζουν τον αρχηγό του κράτους και την κυβέρνηση καθ' έξιν, κατά συμφορά και κατ' εξακολούθηση, είναι βέβαιος ότι η μεγάλη πλειοψηφία των μετριοπαθών συμπολιτών μας απαιτεί εκάπερωθεν σεβασμό και δεν ανέχεται τον εκουάτισμό του δημοσίου λόγου. Οι δε απεργίες είναι δικαιομαχία, αμείριτες φορές «αυτοτραυματισμένοι» αυτοί που νόμιζαν ότι ομηροποιώντας το κοινωνικό σύνολο θα επιβάλουν τις θέσεις τους.